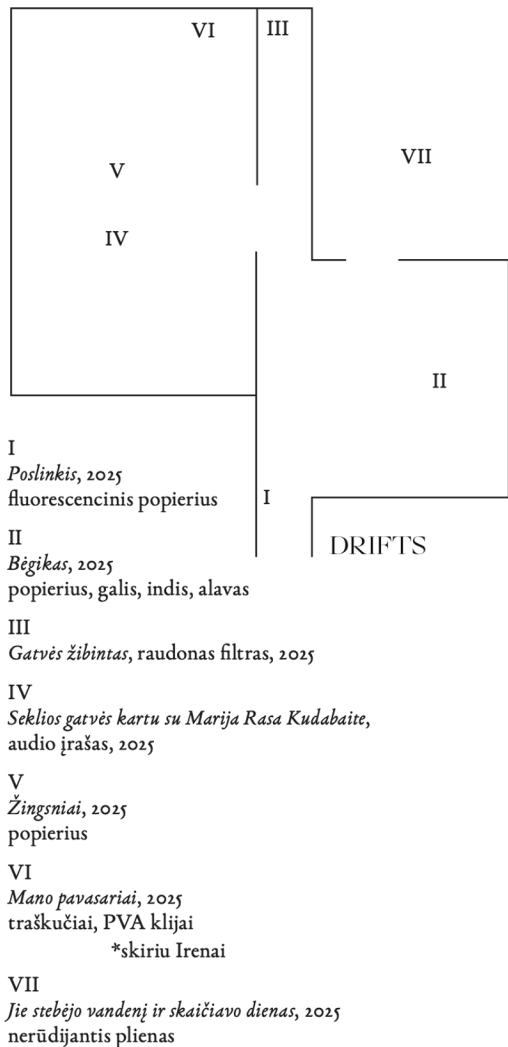

Mūsų srovė turi stabdį. Sustojame žvyro
koridoriuje, tarp drėgmių. Tai liejasi
žibintų ritmu. O mane lenkia akys
ir neišverčiami vandenys, kažkas tvinksi
paliktais akmenimis. Prisiminimai
lekia greitėjimo juosta. Bet čia lapkritis,
čia gruodis ir girdžiu, kaip švilpia.
Sukibimas menkas.

Dabar visur pilna kritinių ženklų.
Kai juos apsuku, miestas šviečia.
Seklūs gatvės gelbėja nuo gilių
paraščių, ir aš lengvai nusausinu
savo lūkesčius. Viskas, ką šiandien
žinau, buvo vis užrašoma vandeniui.
Jis išmirkė mūsų planus, išmokė naujų
metrų, ir dabar į ateitį leidžiamės
praplautais laiptais. Toliau keliausime
tik srovės pavara. Toks gudrus
skystis. Būsimų minčių tirpalas.

Parodoje „Seklios gatevės“ menininkė sutelkia dėmesį į optines patirtis ir hidrologinius miesto tyrimus, pasitelkdama gatevės eismą, kurio tėkmė vis dar atliepia seniau čia tekėjusios upės vingį. Nuolat judančioje gatevėje prašokantys automobiliai ir jų žibintai sugretinami su žmogaus žvilgsniu, kuris, kaip ir pati gatevė, atspindi laikui būdingą nestabilumą, tačiau kartu ir pažadą niekada nenuleisti akių.

Parodos tekstas:

Monika Kalin

Grafinis dizainas:

Nerijus Rimkus

Techninis įgyvendinimas:

Alanas Gurinas, dr. Rokas Kondrotas,

Marija Rasa Kudabaite, Jonas Narbutas,

Kazimieras Sližys

Pagalba studijoje:

Ignė Narbutaitė

Šviesa:

Adomas Kaikaris

Parodos partneris:

Fizinių ir technologijos mokslų centras

Parodą finansuoja Lietuvos Kultūros taryba,
Vilniaus miesto savivaldybė

2025 11 20 – 2026 01 16
atidarymo daina – Ugnė Uma

Beatričė Mockevičiūtė dėkoja visiems prisidėjusiems,
šeimai ir bičiuliams.